

a **hulu** eredeti sorozata

LIGHT AS A FEATHER

könnyű, mint a pelyeg

A játéknak még nincs vége

finep
selection

ZOE AARSEN

Z O E A A R S E N

L I G H T AS A
F E A T H E R

könnyű, mint a pehely

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

ELŐSZÓ

VISSZATEKINTVE OLIVIA RICHMOND SZÜLETÉSNAPI BULIJÁRA, eredeti elvárásaim erre az éjszakára szármalasan ártatlannak tőnnek. Második hete voltunk harmadikos gimnazisták. Egy hét volt hátra az őszl iskolabálig, és más sem járt a fejemben, mint hogy elhív-e egy jó fej srác.

Violet egy játékot javasolt, ami totál egyszerűnek tűnt. Nem voltak szabályai, nem kellett kártyákkal bajlódnunk, vagy csapatokba szerveződnünk.

Csak azt nem említette, hogy ebben a játékban mindig ő győzött. Vagy, hogy a részvétel az életünkbe kerülhet.

1. FEJEZET

— ÜMM, HELLÓ! NEM MONDTAD, HOGY HENRY HAZAJÖN a hétvégére – szakította félbe Candace Olivia monológját, aki azt panasolta, mióta hajszolja a tökéletes báli ruhát. Már nyáron elkezdte a keresést. Pedig a képe ott élt a fejében, s minekutána kétszer végighallgattuk részletes leírását tanítás után, a plázába menet, mi is bizvást magunk elé képzelhettük. Az álomruha színe a vaníliatortáéra hajazott. Nem volt olyan élénksárga, mint a nyári ruhák, sem annyira csicsás, mint a szalagavatók estélyije, de fehér sem volt, mint a menyasszonyi hacukák. Az ekrü vagy a tojánhéj színe megfelelt volna. Azaz bármilyen krémszín változat, ami mellett jól érvényesülhetne Olivia csodásan lesült bőre. Nem hiába evezett nyáron minden áldott reggel egy kanadai nyári táborban.

Gyalog tettük meg az utat a buszmegállótól a Richmond-házig. A terv az volt, hogy Olivianál alszunk. Hátizsákom pántja vágta a vállam, hiszen a hálócuccot is magammal hurcoltam egész nap, aztán meg a plázába is. Szeptember első felében jártunk, és noha kis-koromtól ismertem Oliviat, Candace-t és Mischát, csupán a tanévkezdet óta lógtam együtt velük. Első- vagy másodéves koromban semmi pénzért nem hívtak volna meg a születésnapjukra. Tökéletesen

tudatában voltam, hogy nyári átalakulásomnak köszönhetem ezt a megtiszteltetést. Ám ahogy kezdtem hozzászokni ahhoz, hogy olyan srácok is megnéznek, akik addig levegőnek tekintettek, új baráti körömhöz is lassan hozzáedződtem.

Olivia utolsónak töltötte be közülünk a tizenhatot, szeptember hónapig azonban egyikünknek sem volt még saját kocsija. Mischa közös járművön osztozott a nővérel, de alig jutott hozzá. Candace elvált szülei kikötötték, hogy csak azután ülhet volán mögé, miután tűrhető jegyeket látnak a tanév végi értesítőben. Nem sok mindenben egyezett a véleményük, ebben azonban igen. Busszal elzötyögni Oliviiékhoz nem tűnt túl csábítóknak, de még mindig kevésbé volt éges, mintha egy szülő vesz fel ötünket a SUV-jába a Nordstrom előtti járdaszélen. Virágos kedvünkben voltunk aznap délután, miután cukrozott tejeskávával és papírkötéses könyvekkel kényeztettük magunkat a felmenőink pénzén, csak hogy mi is vásároljunk valamit. Fura lett volna üres kézzel otthagyni a plázát. Jómagam fülönfüggőt vettem, arra gondolva, jól jöhet a bálra, feltéve, ha akad srác, aki partneréül választ az elkövetkező héten.

Candace-nek jó szeme volt, menten felfedezte Henry kék kisteherautóját a Richmond-ház kocsibeállóján. Olivia elfintorította angyalian fitos orrocskáját, és harciasan csípőre vágta a kezét, mint aki nem tetszik bátyja megjelenése a kétemeletes épületben.

– Huh, nem tudtam, hogy Henry is eljön! – nyögte.

– Ki az a Henry? – tudakolta Violet, aki új volt a városban. Csak egy olyan csaj nem tud Henry Richmond kilétéről, aki a nyáron költözött Willow-ba.

– A bátyám – közölte Olivia undorodva.

– A halálosan szexi bátyja – világosította fel Candace, akit irdatlan nagy szájjal áldott meg a teremtő. A családi neve Cotton volt,

és általános derültséget keltett, ha egy helyettesítő tanár névsorolvasáskor a Cotton, Candyt¹ találta mondani. Nem volt olyan csinos, mint Olivia, mikor azonban olyan szögben sütött rá a nap, és bizonyos távolságból nézve elhitte az ember, hogy kifutón modellik. Újoncként két hétig mást se hallgattam, mint az ő rekedtes hangú füstölgéseit. Meg kell hagyni, viccesek voltak. Azt feltételezte például, hogy Mr. Tyrrell, a biosztanárunk, jól smárol. A második iskolaév legvégén három napra eltiltották a tanóraktól, ekkor még én a régi, duci McKenna voltam. Az volt a bűne, hogy világgá kürtölte, hogyan enyelgett tornaórán Highlander edző Isaac Johnstonnal a látók takarásában. Soha nem tett féket a nyelvére, és noha fergetegetesen mulatságos volt, kicsit félttem is tőle. A jelek szerint semmi más nem érdekelte a hetyegésen kívül, de az a nap huszonnégy órájában.

– Brutális vagy, Candace! – forgatta a szemét Olivia.

Viszont Candace sem egyedül gondolta, hogy Henry szexi srác. Én is belezúgtam úgy másodikos koromban, amikor még szokás volt kisvárosunkban az összes elemis osztálytársat meghívni a szülinapi zsúrokra. Henry két évvel volt idősebb Olivianál, és most kezdte el a tanulmányait a Northwesternen. Szociológiát hallgatott, és azt tervezte, hogy az alapfokú képzés után hozzáveszi a jogot. Onnan tudom mindezt, mert gyakorlatilag minden elérhető fotóját és az összes róla szóló hírt beragasztottam az emlékkönyvembe. Tavaly valószínűleg nem vett észre, akárhányszor mentünk is el egymás mellett a gimnázium folyosóin. Ő akkor érettségi előtt állt, de már felvették a Northwesternre egy zsíros ösztöndíjjal, én pedig még csak másodikos gimnazista voltam. De ha észrevesz, sem valószínű, hogy emlékszik rám a húga szülinapi zsúrjairól, amint dundi képpel fújom

---

¹ Az angolban cotton candy vattacukrot jelent.

a „Boldog születésnapot”-ot a sötétben, Olivia nyolcadik születésnapján.

– Szerintem rendes tőle, hogy hazajött megünnepelni téged – jegyezte meg Mischa, aki külsőleg szöges ellentéte volt Candace-nek. Mischa alacsony, hajlékony csaj volt, a gimnázium sztártornásza. Sűrű, barna szöghaja csillogó zuhatagban omlott a derekára. Neki is éles nyelve volt, de alaposan meggondolta, mit mond. Rövid barátságunk két hete alatt az a határozott érzésem volt, hogy gondolatok egész vihara kavargatja a homloka mögött.

– Nem a születésnapomra jött – javította ki Olivia. – Valószínűleg az ostoba lába hozta haza.

Henry a gimnázium teniszcsapatának tagjaként az állam egyetlen tenisz érdemérmét szerezte meg az utolsó húsz évben. Felső évfolyamának zömét az ötödik lábközépcsont fáradásos törésével játszotta végig, és csak azután ment orvoshoz, miután bajnokságot nyert Madisonben. Ezt követően műanyag gipszben bicegett a suliban. Az érettségi bizonyítvány kiosztásakor mankóval ment fel a pódiumra. Nylander diri büszkén hátra is veregette. Onnan tudom ezt, mert abban az időben a tizedik osztályt fejeztem be, azaz még kis hátulgombolós voltam, noha a díszőrség tagjaként vettem részt az ünnepségen. Verejtékezve tartottam a jókora fehér zászlót a rekkenő júniusi hőségben, mialatt Henry Richmondot bámultam, áhítatosan csodálva szálas termetét, rőt arany haját és csillogó zöld szemét.

Hazudnék, ha azt mondanám, nem hozott lázba Henry megjelenése a Richmond-házban Olivia pizsamapartijának éjszakáján. Az épület felé közeledve, ahol Olivia birodalmába, a szőnyegpadlós alagsorba készültünk elvonulni, remegő izgalommal lestem Henryt. Az is feldobott, hogy netán a hálószobáját is láthatom.

Már a kert gyepén caplattunk hátizsákkal és a plázában összeszedett szerzeményeinkkel, amikor kinyílt a szúnyoghálós ajtó, és Henry lépett ki az elülső tornácra.

– Kit látnak szemeim! Az ünnepeltet! – kiáltott oda hozzánk, mutatoujján himbálva a kocsikulcsát.

– Mit keresel itt, fafej? – kérdezte Olivia, és nekilódította válláról levetett hátizsákját. Henry gyakorlottan kivédte a csapást a kezével, hiszen hozzászokhatott a hasonló játékos testvérharcokhoz.

– A világ minden kincséért nem hagytam volna ki a kis hercegnők összeroffenését – mért végig minket, a Willow-i Gimnázium legcsinosabb tizenhat éves csitrijeinek válogatott gyűjteményét. Elpirultam a pillantása súlya alatt. Candace-t és Mischát, Olivia régi barát-nőit bizonyára ismerte már. Egyvalaki hiányát bizonyára felfedezte a vihorászó baráti körből; Emily Morris, a mindig fintorgó vöröske Chicagóba költözött a nyáron.

– Helyes – húzta el a száját Olivia. – Hol van akkor az ajándékom?

– Én vagyok az ajándék – viccelt Henry. – Mellesleg a születnapod csak holnap lesz. Ezért, ha hoztam is neked valami menőt a campus-ról, holnap reggelig várnod kell velem.

A szalag alakú ezüst fülbevalóra gondoltam, amit a hátizsákomba csomagoltam el hasonló céllal. A nagyszüleimtől és rokonaimtól a saját születésnapomra kapott pénzt költöttem erre.

– Undok vagy! – nyilatkoztatta ki Olivia. – Candace-t és Mischát már ismered. Ő pedig Violet és McKenna – mutatott be bennünket felénk biccentve.

– McKenna – ismételte meg a nevem Henry, és tetőtől talpig végigmért azzal a méregzöld szemével. A Henry érettségije és a nyár

eleji tanévzáró között eltelt hónapokat Floridában töltöttem apával és a feleségével, Rhondával, aki okleveles ápolónő volt. Az ő segítségével fogytam le azt a tíz kiló súlytöbbletet, ami miatt folyvást extra méretű cuccokat kellett vásárolnom a felső tagozatban, valamint a gimnázium első két évében.

Wisconsinból hazatérve anyám megnézett magának, és végül nem velem fizettette ki a kontaktlencse árát. Harmadik elemista koromban derült ki, hogy rövidlátó vagyok, először esett meg velem azóta, hogy nem hordtam szemüveget. Olivia kijelentette, hogy rám se lehet ismerni. Meg is sértődhettem volna ezért, mivel azonban szépnak talált, hízelgett a megjegyzése.

– Emlékszem rád. A Martha Roadon laksz, ugye?

Henry váratlan figyelmétől dadogni kezdtem. Ha előbb megtudom, hogy eljön, megfutamodtam volna. Azt füllentem például, hogy anyu miatt sürgős dolgom akadt.

– Igen – nyögtem ki végül. Az, hogy tudta, merre lakom, nem lepott meg; nyolcéves koromban köztudott tény volt ez, kíváncsiságból odacsődült, aki csak élt és mozgott Willow-ban. Azon már fennakadhattam, hogy ennyi év után is emlékszik rám.

– Szuper – bólogatott Henry mosolytalanul. Egy pillanatig után hallgattunk. Féltő volt, hogy Violeten kívül mindenki ugyanarra gondol. Henry is ezért őrizhetett meg az emlékezetében. Nem igazán beszéltek erről a városban, és én se szívesen gondoltam rá. Szerencsére senki nem olvasta a fejemre.

„McKenna Brady vagy, az a lány, aki...”

– Packers jegyem van holnapra – jelentette ki Henry, megtörve a csendet. – A röntgenvizsgálat után elmegyünk a meccsre apuval.

– Tudtam – fordult Olivia mindnyájunkhoz. – Értitek? Röntgenre megy. Törődik is ő velem, hogy ez a tizenhatodik születésnapom.

– Nem tehetek róla, hogy a futballszezon kezdete egybeesik a húgom születésnapjával – mondta Henry. – Most pedig, ha megbocsátotok, mennem kell. Anyu megbízott, hogy intézzek el ezt-azt a városban.

Már majdnem hat óra volt ezen a pénteki napon, s a szeptember eleji ég bágyadt meténgkék színt öltött. Az idő még álmosítóan meleg volt. Egyfajta száraz meleg volt ez, amitől nem tudtam figyelni az órákon, mert az agyam még nyáridőt jelzett. Annyira meleg volt a levegő, hogy Olivia mindnyájunkat megkért, hozzunk magunkkal fürdőruhát, mert vacsora előtt csobbanhatunk egyet a medencében. Drukkoltam, lehetőleg felejtkezzen el erről, mert noha Floridában, az apu lakta társasházban épp eleget volt rajtam az új fürdőruha, willow-i ismerőseim körében soha nem viseltem még.

A gondolat, hogy Henry előtt hozzuk szóba fogyásom témáját, megdobogtatta a szívemet, hiszen én magam is alig hittem a tükörnek. Volt okom attól tartani, hogy a leadott súlyfelesleg váratlanul megint feltűnik rajtam. A Richmondok gazdagok voltak, legalábbis annyira, hogy ők nem vágtak ki kuponokat a vasárnapi újságból olcsóbb mosogatófolyadékért és alacsony kalóriájú mirelit kajáért, mint anyu. Elvárható volt hát, hogy Oliviat szalaggal átkötött, viszonylag olcsó autó várja reggel. Azon kaptam magam, hogy irigyelni kezdem. Júliusban töltöttem be a tizenhatodik évemet, de már hónapokkal korábban tudtam, hogy én bizony nem számíthatok autóra.

Mialatt Henry beindította a kisteherautója motorját mögöttünk, Candace Oliviahhoz fordult.

– Megkaphatom saját születésnapomra a fivéredet?

Egy órával később valamennyien a medence vizében lubickoltunk. Ismét a közelgő bállal foglalkoztunk, én meg szórakozottan figyeltem a délről beúszó sötét, fenyegető viharfelhőket. A mély vízben taposással tartottam fent magam, miközben egyik kezemmel egy rózsaszínű úszógumiba kapaszkodtam, és fél szemmel a nappaliba vezető nagy tolóajtót lestem. Olivióval való barátságom túl új keletű volt ahhoz, hogy a bátyja felől merjek kérdezősködni. Magamban sem bíztam annyira, hogy elképzelhetőnek tartsam, megtetszhetek neki. Arról is tudomásom volt, hogy Henry felmelegítette gimis kapcsolatát Michelle Kimball-lal. Vele járt a kezdetektől az érettségig, aztán, amint hallottam, nyáron szakítottak, mivel más-más egyetemre jelentkeztek. Michelle Mischa nővérének, Amandának volt a barátnője, ezért jónak láttam, ha nem teszem közszemlére Henry iránti érdeklődésemet.

– A bál után beülünk Bobbyhoz – jelentette ki Mischa. Ez ismét a lányokra vonta a figyelmem. Nem lestem tovább Henryt, kilép-e a tolóajtón a belső udvarra. – Amanda és Brian elvisz engem és Matet. Pete is beül majd a volán mögé?

Pete nevének említésére Violet is felélénkült. Nagyon úgy festett, hogy egyelőre senki nem világosította fel a gimiben, hogy Pete foglalt. Ő és Olivia álompárnak számított. Negyedik óta jártak. Ha volt srác, akit érinthetetlennek tekintettek Willow-ban, akkor Peteről ki lehetett ezt jelenteni. A buli végére aztán Violet is rájöhetett, mennyire sokat lendít valaki népszerűségén Olivia barátsága. Meggondolatlanság lett volna felrúgni ezt a lehetőséget azzal, hogy kikezd Pete-tel. Városkánk olyan kicsi volt, hogy aki ellenségévé tette Oliviót, Candace-t és Mischát, nemigen számíthatott új barátnőkre.

Mischa szerencséjére Amanda felsős volt, aki a gimis futballcsapat kapitányával járt. Noha többnyire Amanda használta a közös kocsi,

Mischának sem kellett busszal járnia, a nővére bárhová elszállította. Ráadásul Amanda népszerűsége előtte is zöld utat nyitott. Amanda, korábban az alsós pomponlányok vezetője és idén a kézilabdás csajok kapitánya, ugyanolyan hajlékony és erőteljes felépítésű volt, mint a húga.

– Ez tehát a terv – dünnyögte Olivia, akinek hosszú, szőke haja szétterült a vízben. Pete is harmadikos volt, mint mi, ő is most töltötte be a tizenhatot, és szerezte meg a jogsiját. A szülei fekete Infinivel ajándékozták meg. Úgy gördült be reggelenként a gimiparkolójába, mint egy király. Bobby volt az egyetlen éjjel-nappal nyitva tartó étkezde a városban. Itt gyűltek össze tanítás és focimeccsek után a menő gimnazisták. Willow-ban a McDonald's és a KFC is bezárt este tízkor. Mielőtt gimis lettem, jómagam csak anyuval mertem a Bobbyban reggelizni.

– Mi is pontosan? Együtt hajtunk oda? A nevelőapám kiakad, ha megtudja, hogy beültem Isaac kocsjába – közölte Candace, aki a másik, égszínkék úszógumin terült el a hátán, lustán paskolva a vizet két kezével. Noha odavolt a srácokért, volt állandó fiúja. Részben Isaac volt a felelős Candace második felfüggesztéséért, mostanra viszont már érettségi előtt állt. Védőjátékos volt a focicsapatban, jól megtermett srác, messze zengő, öblös nevetéssel. Szimpinek tartottam volna, ha nem nevez még öt hónappal ezelőtt is dagi tehénnek. Eleddig szerencsére egyetlen rossz szót nem mert rám szólani. Ebben rejlik a vonzó külső hatalma, jöttem rá. Aminek birtokában végre nem kellett örökké rettegнем a gyerekes sértésektől. Isaac nem volt egy lángész, ami szemlátomást idegesítette Candace-t. Amúgy ő sem volt egy észkombájn.

– Most már csak azt kell kitalálnunk, mi legyen ezzel a két maflával – biccentett Olivia felém és Violet felé.

Összenéztünk mi ketten a medence két végéből, noha pillanatszerűen gyűlöltek egymást. Egyikünknek sem volt fiúja, és nem remélhettük, hogy akad bárki, aki elhív minket a bálba. Mivel csak nemrég csinostam meg, a srácok, akik általános óta ismertek, nem tudták, mihez kezdjenek velem. Az ő szemükben a régi okostojás McKenna Brady maradtam, szüleim és tanárain kedvence, a szemüveges és fogszabályzós csaj a harmadik általánosból. És bár nagyon is leplezetlenül legették rajtam a szemüket a gimfi folyosóin, el nem tudtam képzelni, ki merne elsőnek randira hívni. Persze én is kézbe vehettem volna az ügyet, megkérhettem volna például Dan Marshallt, ezt a barátságosnak mondható harmadikost, akinek az enyém mellett volt a szekrénye, legyen a táncpartnerem. Vagy ott volt Paul Freeman, aki egyhetes betegeskedésem után második végén felajánlotta az algebrajegyzeteit. Bálba invitálni akármelyiküket mindenesetre vereségem nyílt beismerése lett volna.

Violet személye ellenben az egész gimfi kíváncsiságát felkeltette. Megesett néha, hogy egyesek elköltöztek a városból, mint például Emily, aki mindörökké eltűnt a látókörünkől – ígéretei ellenére, hogy e-mailt küld és levelet ír –, újak azonban nemigen érkeztek a gimibe. Willow legalább egy évtizede nem az a hely volt, ahová tömegesen seregltek az idegenek. Green Baytól is messze esett, úgyhogy az ingázó szülők legalább egyórás kocsúttal értek oda. A nyolcvanas-kilencvenes években még meglehetősen élénk volt mifelénk a turistaforgalom. Számos természetbarát tévedt erre, akik több őszi levelet reméltek összegyűjteni, és tiszta levegőt beszívni, mint teheték volna a tőlünk délre eső Wisconsin Dellsben vagy a keleti Door Countyban. Willow-ba költözni azonban más lapra tartozott. Nem működtek a városban jól fizető állásokat kínáló nagyvállalatok, sem neves kutatóintézetek, amik elismert tudósokat vonzottak volna ide.

A Winnebago-tó partjait erdővel benőtt szirtek alkották, és nem fehérén világító homok, mint Tampában, apu új, választott lakhelyén. Ám akinek a hajókázás volt a hobbija Wisconsin államban, annak nagyon is megfelelt Willow.

Violet ezért menten népszerűvé vált a giminkben. Ráadásul szép is volt. Szív alakú arcában távol ülő kristálykéek szempár szikrázott. Sötétbarna hajának kontrasztja kísértetiesen irizálónak mutatta szemszínét.

Bőre porcelánfehér volt egy olyan városban, ahol minden második csaj lelkiismeretesen igyekezett alaposan leburnulni szeptemberre. Nem átaláltak ezért szakítani a gimis öltözködési előírásokkal, és sortot meg ujjatlan trikót húztak, hogy minél többet mutassanak meg bronzbarna tagjaikból. Mivel mindössze két hét telt csak el a tanévből, senki sem ismerte közelebbről a zárkózottnak tűnő Violetet, aki igyekezett távol tartani magát a pletykától, talán azért, mert nemigen volt még hozzátennivalója. Többnyire szórakozottan csavargatta a haját és harapdálta az ajkát, láthatóan elmerült a gondolataiban. Gyakran előfordult ez vele ebédidőben. Úgy kellett rászólni, hogy magára ébredjen, és csatlakozzon a beszélgetéshez. Minden lányosan lágy és romantikus volt a gesztusaiban és a megjelenésében, mint az a kicsiny antik medál is, amit a nyakában hordott.

Idegen mivolta éppúgy elriasztotta tőle a srácokat, mint tőlem egykori duciságom.

– Kérdezd meg Jasont! – tanácsolta Mischa, aki azután bukkant a felszínre, miután víz alatt átúszta a medencét. – Totál szexisnek talál, legalábbis Mattnek ezt mondta. Tuti, hogy igent mondana.

A bál és minden, ami összefüggött vele, sok fejfájást okozott nekem. Eddig egyedül az unokatestvérem lagziján táncoltam nyilvánosság előtt. Az is új volt, hogy záros határidőre partnert kell találnom.

Abban már nem voltam biztos, mi lesz különben. Olivia megharagszik rám? Kivet magából a népszerű csajoknak ez a brancsa? Tudta a halál. Csupán a kétségbeesésem nőtt egyre a bál napjának közeledtével. Mindazonáltal egy vállpánt nélküli, levendulaszínű koktélruha búslakodott máris a ruhásszekrényemben. Nem tudtam még, honnan is tudhattam volna, hogy nem veszem fel a következő szombat.

– Ha annyira szexinek talál, miért nem kér meg ő engem? Nem tetszik, hogy nekem kell a srácoknak könyörögnöm – morogtam.

– Ugyan már, McKenna! Nem a középkorban élünk! Nyugodtan randira hívhatsz egy srácot – rótt meg Candace. – De nem muszáj rájuk rontanod ezzel. Csak ücsörödj a szekrénye körül annak, akit kiszemeltél, és kérdezd meg, megy-e a bálba. Aztán pedig azt, hogy van-e már partnere. Ne félj, ért majd a szóból! A srácoknak mindössze egy kis nógatasra van szükségük.

– Nem hangzik túl romantikusan – mondtam. Miért nem olyan az életem, mint Oliviié vagy Candace-é, akik körül nyüzsögnek a fiúk? – tettem hozzá gondolatban. Feltehetően egyikük sem tapasztalta meg a visszautasítástól vagy a sértésektől való félelmet.

– Mi lenne, ha Trey Emoryt megszereznénk Violetnek? – vetette fel Mischa, mire Olivia visítása volt a válasz.

Hideg futkározott a hátamon, és görcsbe rándult a gyomrom erre a javaslatra.

Trey Emory felsős volt, de akár egy másik bolygón is élhetett volna. Nem volt egyetlen csapatnak sem a tagja, nem járt futballmeccsre, és többnyire magában mászkált. Néha lógott csak görkoris srácokkal, akik nemritkán egy-egy órát is kihagytak, hogy füstöljenek a menza hátsó bejáratánál. Csupa veszedelmes titokzatosság volt ez a fiú, és még tetkóval is dicsekedhetett! A tanárok semmibe

vették. Pedig, bár jobbára kiségitő iskolás volt, megnyerte az állami gimis hídépítő versenyt, és emelt szintű fizikát tanult.

Amúgy a szomszédban lakott.

Egyik új barátnőm sem tudhatta, hol lakik az Emory család. Ahogy azt sem, hogy időről időre Trey meg én átintegetünk egymásnak a hálónk ablakából, mielőtt lehúzzuk a redőnyt éjszakára. Egyszer, a második gimis év vége felé, mikor még a régi, népszerűtlen McKenna voltam, egyszerre léptünk ki reggel a házunkból a szakadó esőbe. Meg se kérdezte, bevigyem-e a suliba. Csak meglengette a slusszkulcsot, és a motort járattva megvárta a kocsibeállójukon, amíg összeszedem a bátorságom, átvágok hozzá a zuhéban, és beülök mellé a lerobbant Toyota Corollája utasülésére. Sután kinyögtem egy „köszönöm”-öt, aztán egyetlen szót sem szóltunk a gimiiig.

– Egek, az bizony jó ötlet! – helyeselt Candace. – Hangyás a srác, de szexin az.

– Ki ő? – érdeklődött Violet ártatlanul.

– Láttad már – róttá meg Olivia. – Tudod, az a sötétbarna hajú, dögös felsős srác, aki állandóan zöld katonakabátban jár.

– Az a srác? De hiszen kilel tőle a hideg! – jelentette ki Violet, és ismét hátradőlt, hogy a vízbe mártsa a haját.

Treyjel voltaképpen barátok voltunk valami fura és elvont módon, mégsem mertem a védelmére kelni, mert gyanítottam, hogy ez a kör nem venné jó néven ismeretségünk beismerését.

– Tényleg? Engem továbbra is izgat, mi van az alatt a kabát alatt – tartott ki mellette Candace. Neki valóban nem lehetett ellentmondani.

Violet kirúgott a vízből egyik karcsú, fehér lábával, megtörve a vízfelszínt és kis fodrokat küldve koncentrikus körökben végig a medencén.

– Bármit tartogat is ott, nem akarom, hogy velem jöjjön a bálba!
Nem tetszett, hogy Mischa neki és nem nekem ajánlotta Treyt. Kis-
sé meg is könnyebbültem, amikor Violet elvetette az ötletet. Talán
hosszúra nyúló ismeretségünk miatt ébredt fel bennem ez a birtok-
lási vágy, noha Trey soha semmi jelét nem adta, hogy belém lenne
zúgva.

Órákkal később, miután megettük a Henry által leszállított piz-
zát meg a szülők krémtortáját, és sziruposan elénekeltük a „Boldog
születésnapot”-ot, mind az öten leköltöztünk pizsamában az alag-
sorba.

– Dögunalom – mondta ki a verdiktet Candace a Netflix kíná-
latára.

Alig múlt el tizenegy ezen a péntek éjszakán, de mostanra kifogy-
tunk a friss pletykákból, a bálról szóló ábrándokból és a zenei videók
dalait kísérő táncmozdulatokból. Ugyanebben az órában a két elő-
ző pénteken vihorászva, sikoltozva jöttünk ki az együtt megtekint-
ett horrorfilmekről.

– Mi lenne, ha megnéznénk a *Vér és aratást*? – javasolta Mischa.
Leginkább ő szeretett ijedezni. Imádta, ha halálosan beparázik.

– Hozzátok ide! – adta ki az ukázt Olivia a takarójába burkolóz-
va a kanapéről. Egyik lesült lábszára kikandikált a csíkos gyapjú alól.
A nyári este melege mostanra hűvös őszi éjnek adta át a helyét. Mr.
Richmond le is jött velünk az alagsorba a pizza után, hogy begyűjt-
son a kandallóba. Letelepedtem a padlóra a kanapé közelében, szo-
kásom szerint minél messzebb a tűztől, mert rettegtem a nyílt láng-
tól.

– Imádom Ryan Martent – jegyezte meg Candace a kezdő képsoroknál, mikor a vámpírt játszó hollywoodi szívtipró klánja kíséretében megérkezett egy faluba, épp az éves búcsú legközepebe.

Candace belenyúlt a mini perecszacskóba, amit Mischa továbbadott neki, és jókora adagot tömött a szájába.

– Totál szívdöglesztő ez a Ryan Marten! Bárcsak a mi porfészünköt is meglátogatná!

– Hé, Pete van olyan dögös, mint Ryan Marten! – tiltakozott Olivia.

Candace színpadiasan forgatta a szemét vele szemben heverő barátjának.

– Na, ja.

Idegesen felmosolyogtam mindkettőre, de megszólalni nem volt merszem. Holott magam is úgy véltem, hogy Pete Nicholson minden porcikájában van olyan dögös, mint Ryan Marten. Ráadásul ugyanolyan érinthetetlen, mint a híres akciósztár. Legfőképpen olimpiai gyorsfutóra emlékeztetett. Magas volt, az arca maga a tökély, nem is igen illett egy ilyen kisvárosba. A willow-i fiúk szinte mind elmentek volna sorhátvédnek, és olyan jövőt képzeltek el maguknak, ami-ben átveszik megöregedett szüleiktől a gazdaság irányítását. Mischa barátja, Matt fess srác volt, csak éppen ugyanolyan apró termetű, mint ő maga. Hátracsapva hordta a baseballsapkáját, és úgy gesztikulált, mint egy rappelő galerivezér, dacára annak, hogy egyedül egy birkózócsapatba nevezett be. Candace fiúját – aki hol volt, hol nem – vélhetőleg bármelyik amerikai gimiben jóképűnek találták volna a szögletes állkapcsával, mégsem volt nehéz elképzelni, milyen lomha, vastagnyakú gazda válik belőle alig egy évtized leforgása alatt. Számos pasi élt városunkban, aki úgy festett, mint az ő majdani énje, a

sok, tűző napon való traktorozástól idő előtt megráncosodott arcával és a vasárnapi éttermi vacsorákon is piszkosan maradt körmével.

Violet most lenézett ölébe tett kezeire. A nálunk töltött két hét alatt csak ritkán beszélt srácokról vagy szólt bele a róluk folyó csevejbe. Kezdtém azt hinni, hogy kizárólag Pete-et veszi emberszámba.

– Több jóképű srác volt a régi lakhelyeden? – szögeztem neki a kérdést. Ekkor jöttem rá, azt se mondta el, hol lakott eddig.

– Hát... nem olyan sok. De a régi suliba háromezren jártak. Egyszerű statisztika, tudod, hogy ezerötszáz srácból csak akad egy-két tűrhető példány.

Háromezer diák! A mi giminkben háromszázan ha tanulhattak, egy-egy osztályban maximum nyolcvanan. A végzősök többen voltak, mint az elsőévesek.

– Ezerötszáz fiú! – ismételte meg Candace álmodozón. – El se tudok képzelni ennyit egy fedél alatt!

– Honnan is jöttél? – fordult Olivia Violethez.

– Lake Forestből. Chicago határában van.

Eddig mindössze egyszer voltam Chicagóban. Anyám ott járt egyetemre. Aput jóval később ismerte meg, akkor már mindketten tanítottak a Wisconsin-Sheboygani Egyetemen. Anyám mesterszakra biológiát tanult, és ennek velejárójaként alapfokú természetismeretet is tanított. Ez még régen volt, amikor állatorvosnak készült. Nála tíz évvel idősebb apám jó nevű pszichiátria professzor-ként a nála sokkal fiatalabb lányokat szerette. Szegény anyám később jött rá, amikor ő már nem volt fiatal lány, hogy apám ízlése sajnos nem változik. Rágondolva hirtelen elfogott a büntudat, amiért magára hagytam péntek este. Mielőtt népszerű lettem, ilyenkor szoktuk megnézni kedvenc brit vígjátékainkat, amiken betegre nevtük magunkat. Lehet persze, hogy még meg is örült egy kis magánynak, ez

azonban nem enyhített a lelkifurdalásomon. Kissé magamat is sajnáltam, mert én voltam egyedül ötünk közül ott, az alagsorban, akit nyomasztott az anyja elhagyatottsága.

– Istenem, de jó volna már elmenni innen egy igazi nagyvárosba!
– sóhajtotta Olivia.

Hamar meguntuk a filmet. Egyikünket sem izgatott túlságosan a vámpíroktól megszállt városlakók sorsa, mind Ryan Marten újbóli megjelenéseit lestük. El is álmosodtam, mégis igyekeztem ébren maradni, mert nagyon jól tudtam, mi történik azokkal a csajokkal, akik elsőnek alszanak el a pizsamapartikon. Felálltam hát, és elnézést kértem, amiért fel kell mennem az emeleti fürdőszobába.

– Nekem is – jelentette be Candace, és utánam jött a konyhához felvezető lépcsőn.

– Egyikőtök használhatja az én fürdőszobámat az első emeleten – szólt utánunk Olivia.

A lépcsőt megmászva hirtelen furcsa érzés tört rám, mintha betörtém volna Richmondékhoz. Valahol televízió is ment az emeleten. Mrs. Richmond mostanra eltakarította a krémtortát, és a konyhában csönd volt, csupán a rozsdamentes acélhűtő zümmögött.

Gyerekkoromban sokat játszottam ebben a házban, emlékeztem hát a helyiségek elhelyezkedésére. Elindultam a folyosón az előtér felé, hogy az ottani lépcsőn feljussak az első emeletre. A kocsibeállóra nyíló ablakoknál megálltam és kikandikáltam. Mintha egy piros Toyota is parkolt volna itt Henry kisteherautója mellett. Jókora rózsaszín szalag fogta át. Nyomban félrenéztem, mert büntudatom támadt, hogy ébredés előtt kilesem Olivia születésnap ajándékát.

A lépcsőn felfelé lépkedve hallottam, amint kinyílik egy ajtó az első emeleten. Zene szüremlett ki a folyosóra. Hirtelen Henryvel találtam szemben magam a lépcső tetején. Mosolyogva ment el

mellettem. Bal kezében műanyag poharat tartott. Vélhetőleg a konyhába igyekezett, hogy újratöltse.

– Helló! – üdvözölt.

Most döbbsentem rá, milyen hihetetlenül rövid a sortom, és illetlen az ujjatlan trikóm. Mikor reggel becsomagoltam otthon, nem is álmodtam, hogy fiúk is lesznek a pizsamapartin.

– Nem kellene agyonaggódnod magad a bál miatt – mondta Henry.

– Hogy érted ezt? – pirultam el zavaromban, amiért kihallgatta korábbi beszélgetésünket a medencében.

– Csak egy ostoba táncmultság az egész – folytatta, és a tekintetemet kereste. – Csupán egy rakás idióta tapsol holmi rossz zene ritmusára. Nem a világ vége, ha nem mész el.

– Na, ezt öröm hallani, mivel nem is készültem erre – bukott ki belőlem. Csak akkor éreztem, mennyire igaz ez, amikor kimondtam.

– Úgy értem, elmehetnél éppen – folytatta Henry az arcomat fürkészve. – Jómagam épp a városban leszek a jövő héten, az utolsó röntgenvizsgálat miatt. Jó muri lenne újra betenni a lábam a gimni tornatermébe. A nővéremmel is kitolhatnék. Ha kizárólag amiatt nem akarsz elmenni, mert nincs partnered, ez is megoldódna.

Vadul meglódult a szívem ezekre a szavakra, és Henry tekintetének súlya is megizzasztott.

– Te most... elhívsz a bálba? – kérdeztem zavart mosollyal, mert nem kívántam szégyenbe kerülni. Bele is haltam volna, ha Henry lebőget Olivia előtt.

– Azt hiszem, igen – felelte Henry. – Már mint ha lehetséges. Mivel már nem vagyok gimnazista, gondolom, neked kell felkérned erre.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Uff, oké! Szuper lenne! – mondtam fülig érő vigyorral. – Olivianak megvan a számom, hogy... izé... megbeszéljük a részleteket.

A szomszédos fürdőszobába menet végigtáncoltam Olivia szobáján, vigyázva azért, hogy ne lépjek a padlóra szórt göncökre és cipőkre. Ez volt tini életem legboldogabb pillanata! Egy egyetemista hívott meg az iskolabálba, a gimis fiúknál sokkal, de sokkal menőbb srác! Olivia fürdőszobájában a mosdó fölött rámosolyogtam a tulajdon tükörképemre. Kissé hámlott az orrom a naptól, a hajam meg begöndörödött, ahogy megszáradt a vacsorát megelőző rövid tusolást követően. Magamban megfogadtam, újfent megköszönöm Rhondának, hogy salátákat etetett velem a nyáron, és Pilates gyakorlatokat végeztetett velem.

Kézmosás közben azon gógyiztam, vajon Trey Emory ott lesz-e a bálban, de már a pusztá feltevés is olyan nevetséges volt, hogy szememet forgattam a tükörben. Trey aztán nem öltözne műszálas öltönybe, és nem tenné be a lábát a gimni tornatermébe, hogy ott sztepeljen és tapsoljon a vörös és fekete szerpentincsíkok alatt. Nem neki való lett volna a tánc. Ezért is volt beképzeltség Mischa részéről, hogy azt hitte, összeboronálhatja őt és Violetet. Na ja, majd ha fagy. Mit gondol azonban Trey, ha kitudódik, hogy Henryvel megyek a bálba? – fordult meg a fejemben. Lehet, hogy rá se ránt, nyugtatam meg magam aztán.

Közben a film véget ért az alagsorban, és Candace a kanapé mindkét oldalán lekapcsolta a világítást, hogy hangulatot teremtsen az igazán vérfagyasztó kísértethistóriákhoz.

– Kezdd te, Mischa! – kérlelte a barátnőjét Olivia. – Ő tudja a legjobb történeteket – világosította fel Violetet.

Mischa szeme csillogni kezdett.

– Oké... Mit szóltok a Véres Heatherhez?